

”Ondskapen” - i det Gode’s tjeneste?

Av Magnhild Almelid
m_almelid@hotmail.com

Det finnes mye ondskap overalt i verden – og menneskene spør: ”Hvordan kan Gud tillate at alt dette vonde skjer?”

Noen mener at Gud dømmer og straffer oss ”arme, syndige mennesker”, og at ”Herrens veier er uransakelige”. Bibelen sier at Gud er kjærlig og rettferdig. Men det er vanskelig å fatte hvorfor han kan tillate krig og sult, naturkatastrofer, sorg og lidelse. Når vi hittil – med få unntagelser – ikke har funnet svaret på dette evige spørsmålet, så er det fordi vi, åndelig sett, har leitet i halvmørke...

Vi trenger å utvikle vår åndelige bevissthet, å sette lys på ondskapen for å se at den faktisk er ”i det godes tjeneste” - noe våre åndelige mestere har forstått! Blant andre, har Neale Donald Walsch og Eckhart Tolle skrevet bøker som kan åpne opp for denne bevisstheten. Disse to har på sin måte bekreftet det som Omraam Michael Aivanhov tidligere har belyst og utdypet i sitt arbeid som foreleser. Aivanhov ble født i Bulgaria i 1900, men fra 1937 levde og underviste han i Frankrike til han døde

i 1986. Hans tema var ”Menneskets vei mot perfektjon”, noe han belyste fra mange forskjellige vinkler og i mange sammenhenger. Han var spesielt opp-tatt av de forskjellige religioners dok-triner og tolkning av bibelske metafora. Hans forelesninger er senere gitt ut som bøker, også på norsk, slik at denne vis-dommen er blitt tilgjengelig for alle.

Det onde er et uunngåelig faktum som menneskene daglig blir konfrontert med, både fra inn- og utsiden. Aviser og TV sørger for at vi blir holdt orientert om krig og katastrofer, vold og nød. Når det gjelder det som rammer en selv, eller ens nærmeste, så er det vanskelig å takle at vi selv har planlagt dette, slik Neale Donald Walsch hevder. At ”det onde” er en nødvendig kontrast til ”det gode”.

For å se ”hvem jeg er” så må jeg også se hvem jeg ”ikke er”. I fravær av det jeg ikke er, kan jeg heller ikke se hvem jeg virkelig er! Altså, uten det onde ville vi heller ikke oppdage det gode... *det viktigste spørsmålet må derfor være: ”Hvem er jeg – og hvorfor er jeg her på Jorden?”* Det er nytteløst – ja, til og

med farlig å kjempe imot det onde, for oddsen er imot oss. Aivanhov hjelper oss til å forstå hvordan vi kan omforme det onde til noe som gagnar oss, og at uten Gud’s vilje, så ville det onde ikke eksistert! Hvis det ikke var slik, så ville Gud ha en fiende som er sterkere enn Ham, men er dette mulig? Det finnes mennesker som mener at Djevelen er mektigere enn Gud. De velger å forholde seg til han, for tilsynelatende er Djevelen alltid klar til å hjelpe - ”Gud hører ikke når jeg ber – han har latt meg i stikken” blir det sagt. Dette har sin årsak i våre religioner, som har ment at vi er atskilt fra Gud – noe som ikke er tilfelle. Vi er Ett med ham og med hverandre - Gud elsker oss alle uten be-tingelser! Siden det er menneskene som har skapt denne atskillelsen, så er det også vi selv som må fjerne den. For å si det med Aivanhov: ”Vil du ha solen inn i stuen, så må du trekke fra gardinene. Det er ikke mulig for Gud å komme gjennom vårt forsvarsverk”.

Jeg hører enkelte si at de snakker med Gud hver dag. Hva om de heller lyttet – lot Gud snakke? Det er som kjent viktig å lytte, hvis man vil ta inn ny lærdom.

Og vi trenger ny kunnskap, ikke bare "repetere" gamle tanker. Min erfaring er at Gud snakker til meg - hele tiden – en uavbrutt strøm av Guddommelig inspirasjon. Blasfemi, sa du? Opphøyer meg selv? Nei, jeg har bare – som mange andre – åpnet forbindelsen, noe som har engasjert meg både til skriving og foredrag, noe jeg har stor glede av. Men, nå skal vi holde fokus på *ondskapens egentlige hensikt* - ikke på meg.

Det kan være sjokkerende når det blir sagt at ondskaperen er en nødvendig og viktig del av jordelivet, ikke en fiende. Men vår frie vilje, som gjør det mulig å skape det vi vil – kan vi også omskape det onde. Gift kan – i riktig dose – bru-

rer på – for det vi ser på og tenker på, det får vi!

På veien mot åndelig visdom må vi være villig til å gjennomleve motgang. "En fjellklatrer når aldri toppen hvis fjellet er polert – han mangler noe å dra seg oppover med", sier Aivanhov. Å la være å "klatre" fordi vi er redde for utfordringer, fører ingen vei. Å lulle oss inn i trygghet og komfort gagnar oss heller ikke. I så måte kan vi være glad for at Gud – tilsynelatende – ikke alltid hører når vi ber... det vi ønsker oss er ikke til vårt beste, spirituelt sett – kanskje til og med direkte farlig! Vi blir rådet til å ikke bruke krefter på å bekjempe det onde, for det som møter

gen, er umulig - da trenger man enten lykt og kompass... eller kanskje GPS, som er nåtidens "veikart"? I denne sammenhengen trenger vi altså "det åndelige lyset" for å se vår oppmerkede løype. Og det å finne "veien hjem" er altså å huske hvem vi egentlig er. - "Å være – Her og Nå".

Dypest sett er det på dette nivå av sinnet at vi forstår hensikten med det onde. At vi, på Guddommelig micronivå, skaper det vi opplever. At det finnes ingen offer eller skurker – flaks eller uflaks! *Ved å akseptere at "alt som skjer er perfekt"*, ikke dømmer eller fordømmer det som skjer, være åpen og spørre: "Finnes det noe godt i alt dette"? Svaret er JA...

"Jeg hører enkelte si at de snakker med Gud hver dag. Hva om de heller lyttet – lot Gud snakke? Det er som kjent viktig å lytte, hvis man vil ta inn ny lærdom. Og vi trenger ny kunnskap, ikke bare "repetere" gamle tanker."

kes som medisin, rette opp det som først skapte problemet. (Dessverre finnes det mange uvitende mennesker som tror at det er deres plikt å utrydde ondskaperen, ellers kan Gud tape...! Men hvis Gud er allvitende og allmektig, hvordan skulle det da gå til at han kunne overvinnes av Djevelen?)

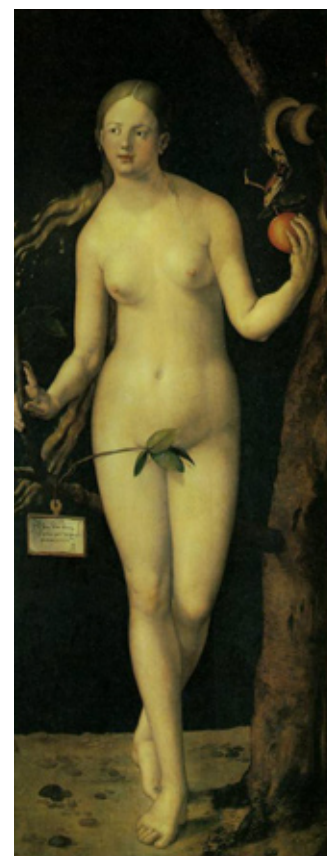
Tidligere var ild og vann, vind og tordenvær våre fiender. Menneskene kjempet mot disse kreftene – ofte med livet som innsats – inntil vi lærte å ta det i bruk til nyttige formål. Naturen viser oss at avfall blir nyttig næring for det som skal vokse. Det blir også til kull, olje og verdifulle steiner. *Men det er sliping som får frem diamantens skjønnhet og verdi...* Det onde er virkelig en utfordring som Gud lar eksistere. Han tenker kanskje for seg selv: "Stakkars - hvis de visste hvor nyttig det onde er, så ville de ikke være så ivrig etter å bli kvitt det"... Hvis vi bare hadde visdom til å forstå sammenhengen, slik våre Mestere og Vismenn har gjort, så ville vi ikke finne så mange vanskeligheter og oppleve så mye vondt. Vi ville heve oss over det onde og våre problemer, og se at det er et redskap for skapelse. Det som kjennes godt for en, kan virke motsatt for en annen. Eksempelvis kan en som er avhengig av rullestol ha et godt og meningsfullt liv – fylt av kreativitet og glede. Ja, til og med skape noe som også har stor betydning for mange andre. Motsatt kan en person som har "alt", skape seg et liv der han er misfornøyd og lager problemer både for seg selv og andre. Det spørs hva vi fokuse-

motstand består. Når det er uvær under oppseiling, er det mest fornuftig å sikre hus og hjem, og rolig vente på at det går over... Dette er også et klokt råd i det spirituelle livet... *å akseptere det som skjer og ha tillit til at det går over.*

Det er på ingen måte lett eller enkelt å etterleve en slik filosofi. Det å plutselig miste en nær venn eller familiemedlem, å bli utsatt for vold eller ulykke – eller miste alt du eier, medfører selvfølgelig sorg og smerte. Man kan da bli svært provosert når Neale Donald Walsh, Aivanhov og andre sier at dette er noe vi selv har planlagt! Men det er med oss som med Egon i Olsen-banden: Vi har en plan (men vi har glemt hva den gikk ut på...). Jordelivet kan sammenlignes med å ta en tur i en tettvokst skog. For å være trygg på å finne veien tilbake, merker vi noen trær. Disse "merkene" kan brukes som metafor for våre opplevelser gjennom livet. Men å famle seg frem hvis det blir mørkt i sko-

men jeg har vært for blind til å se det! Gud's intensjon er vår intensjon – og omvendt. Vi skaper sammen! *En Mester ville sagt: "Skje Din vilje"*. Men vi er ikke alle mestere...

Jesus sa at vi skulle elske våre fiender og be for våre forfølgere, men også at vi må først elske oss selv! Det burde ikke være vanskelig, hvis vi forstod at vi er Guddommelige og Ett med Gud og med hverandre. Hvis det var dette han kom for å fortelle oss, ja – da har vi sanne-

lig misforstått noe vesentlig. Om vi forstod at vi er Ett (på sjelenivå), så ville vi også fatte at *det vi gjør mot andre, gjør vi egentlig mot oss selv!* Da ville det kanskje være mulig å forstå at det vi kaller ondskap fra andre, egentlig *er en tjeneste* - en erfaring, som skal bidra til vår åndelige utvikling.

Det er på vårt supra-bevisste nivå - vårt sjelenivå - som består av vår underbevissthet, dagsbevissthet og overbevissthet, vi har "lagret" den "livsplanen" vi har glemt. Det er altså på det nivået vi vet hvem vi virkelig Er. Gjennom meditasjon kan du åpne opp for kommunikasjon med Selvet - få tilgang til din livsplan. Med Neale Donald Wal-

av det onde's samarbeid med det gode. Hvis vi ser for oss et tre med blader og blomster, som senere vil bli til frukt, så er stammen det travle hverdagsmenneske. Grenene er de som er begynt på sin åndelige utvikling, og blader og blomster står for høy, åndelig utvikling. Frukten er historiens og nåtidens Mestere. *Men roten - "det onde" - er nødvendig for å skaffe næring til treets vekst og utvikling. Jo større krone - dess større røtter trengs for å holde treet. på plass i storm og ruskevær... Løvfallet gir næring tilbake til treet.*

Vanskelige opplevelser er altså veien til spirituell vekst. Vi må ha opplevd sorg, turbulens - ha reflektert og studert for å

Men hva var det egentlig som skjedde i Syndefallet? Og hvor lå nå denne "Edens Hage"? Gode spørsmål! Hagen er, så langt jeg vet, hittil ikke blitt geografisk lokalisert. Her har Aivanhov også en teori som gjør det hele mer forklarlig, i alle fall for meg. Samtidig ser jeg også en sammenheng med det som for tiden skjer med den spirituelle oppvåkningen på Jorden.

Det blir tatt utgangspunkt i at Edens Hage er en metafor for en høyere dimensjon - uten tid og rom. Menneskeskapningene var mer eteriske enn det vi er, slik at de kunne leve av solstråler og luft... Hvorfor ikke? Jesus levde, som kjent, førti døgn i ødemarken uten føde.

"Slik jeg ser det, så fins det et håp om at vi er i ferd med å utvikle oss tilbake til vår opprinnelige, eteriske tilstand. På vitenskapelig grunnlag vet vi at Alt - Jorden og vi mennesker - er i konstant endring, mot en høyere frekvens..."

sch sine ord: "Hensikten med livet er å gjenskepe deg selv på ny, i den neste, mest fantastiske manifestasjon av din største visjon du noen gang har hatt om hvem du er"... Dette er altså den overordede hensikten med livet - på godt og vondt! Når man forstår betydningen av dette, da vil vi også få øye på den "røde tråden" i våre tidligere erfaringer, og verdien av disse.

Aivanhov har blant annet brukt et tre som metafor, for å gi et forståelig bilde

oppdage at smerten er objektiv, et redskap for vekst. Lidelsen er vår subjektive oppfatning av smerten, den gagnar oss ikke! Det kan ta et helt liv - eller kanskje flere - å erkjenne at den letteste veien ikke fører frem.

Som sjøstudert, åndelig hobbyfilosof, er jeg forberedt på at noen av mine meninger og oppfatninger kan møte motstand fra forskjellig hold. Men jeg liker utfordringer - jeg lar dette være min form for "ekstremспорт"... Bibelen er full av metafor som - i alle fall for meg - er interessant å finne ut av. Jeg regner med at for eksempel Arvesynden kunne avstedkomme interessante oppdagelser, hvis jeg utfordret meg selv.

"Livets Tre" er et vakker metafor for Solen, og "Kunnskapens Tre" står for ondskaper - det mørke. Tenk hvor fint vi kunne hatt det hvis bare ikke Eva hadde latt seg friste til å smake på frukten... Selv om Adam neppe var vanskelig å overtale, så var det for all tid, kvinnen som fikk skylden for å ha brakt synden inn i verden! At Eva ble skapt av Adams ribben - slik mange fremdeles tror, har jeg faktisk problemer med... men det fins en mulighet for at han ble skapt først, som en prøveklut før "svennestykket"!

Og noen og hver av oss har levd på luft (og kjærlighet) ved heftig forelskelse, noe som riktignok også er en sterk - men midlertidig endring av bevisstheten... "Den visse Død" som Adam og Eva risikerte, og ble advart mot, var en stor *bevissthets-endring*. Dette medførte at de ble langt mindre eteriske - kroppen fikk en høyere densitet. Dette var altså grunnen til at de så at de var nakne, og at de ikke lenger kunne leve uten mat og drikke.

Slik jeg ser det, så fins det et håp om at vi er i ferd med å utvikle oss tilbake til vår opprinnelige, eteriske tilstand. På vitenskapelig grunnlag vet vi at Alt - Jorden og vi mennesker - er i konstant endring, mot en høyere frekvens...

I mellomtiden er Ondskaper tydeligvis, og dessverre, en nødvendig del av vår tilværelse. Men det er sagt at Erkeengelen Michael skal "binde Dragen", og at det skal bli tusen års fred! Kanskje holder han nå på å gjøre seg klar - ifører seg sin rustning, til den kampen som det betyr? Slik verden ser ut for tiden, kan vi nesten tro at kampen alt har begynt... For den sterke, spirituelle bevegelsen som er i gang vil nok møte sterk motstand både innenfor forskjellige trosretninger og makteliten. Men vi vet at det gode seirer til slutt. *Ondskaper havner i Helvete, det onde's tumle plass* - en metafor for våre egne skyggesider. Vi trenger den ikke lenger. Vi vil da erfare det vi hadde glemt:

At vi er Guddommelige!!!

